

— Кжде е дааренцето, мари.
Жена му се не обади.

— За даренцето питамъ, мари? настоя Петко Мъглата.

Жена му поднесе кафе и погледна изкриво мъжа си.

Мъжътъ се направи че не вижда жена си и пакъ повтори: за даренцето питамъ.

— Че питашъ — разбрахъ, — се ропна тя. Ами азъ именѣмамъ ли? И безъ да чака отговоръ отъ мъжа си, се обърна къмъ госта.

— Разправяйте каквото искате за женитѣ, ама васъ мъжете не ви бива. Я ми кажи, мъжо, — обърна се къмъ Мъглата тя, — колко пѣти съмъ чула азъ името си въ тази къща? И безъ да чака отговоръ, добави: котката вика на име, а на менъ само едно „мари“ стига.